అందాలూ - అనుభవాలూ

"ఎ ప్లేస్ ఫరెవ్విరిథింగ్ ఎండ్ ఎవ్విరి థింగ్ యినిట్స ప్లేస్" అన్నది మా వారి సిద్ధాంతం.

అన్ని సిద్ధాంతాలూ మంచివే రాద్ధాంతాలు రానంత వరకు.

మల్లెపువ్వులా ముస్తాబై, ఇంద్రభవనం లాంటి ఇంట్లో ఇంద్రాణిలా కాలుమీద కాలేసుకుని కూర్చోవాలని ఎవరి కుండదు! (ఒక్క నీకూ, మీ బాబుకే తప్ప చుట్టూ మాసిన బట్టలు పేర్చుకొని మధ్యన చాకలాళ్ళలా కూర్చోవడం మీ హాబీ అని మా వారు ఉవాచించినప్పటికీ)

సంగతేమిటంటే....

మెట్లెక్కుతున్న మా వారి అడుగుల చప్పుడు వినగానే పిల్లలూ, జవాన్లు ఎక్కడి వాళ్ళక్కడ పారిపోయేరు పెద్దపులిని చూసిన చిల్లర జంతువుల్లా.

"ఆ సోఫాలో ఉన్నది గొంగళీనా? చిన్నిగాడా?" అన్నారు యింట్లోకి వస్తూనే,

అలవాటై పోయింది కాబట్టి అలాంటి మాటలు నన్నంత గాఢరా పెట్టలేదు కాని, ఆ మాటల వెనకవున్న చిరునవ్వుకి మాత్రం నాకు మలేరియా లేకపోయినప్పటికీ వొణుకు ప్రారంభమైంది.

"చిన్నిగాడే" మూలిగేడు మా పెద్దవాడు పక్కగది లోంచి. ఆయన ఎదుటపడి మాట్లాడే ధైర్యం ఎవరికీ లేదు. ఒక్క మా కుక్కకి తప్ప.

"అంది గొంగళీ కాకపోయినా నువ్వుమాత్రం యీ జన్మకి సీతాకోకచిలుక అవలేని గొంగళీవే" అన్నారాయన "చిరు"తనం లేని నవ్వుతో.

ఇలాంటి సమయాల్లో ఆయన చిరునవ్వుకి మైనారిటీ తీరిందంటే, నాకు ప్రాణంమీదికి వచ్చిందన్నమాటే.

"చూడూ"

నేను చూడలేదు.

నీహలా డ్రాయింగు రూములోకి వెళ్ళేను.

అప్పుడే తపస్సు పూర్తిచేసిన మనిషిలా బహు ప్రశాంతంగా ఉన్నారు. ఆ శాంతానికి నాలో వొణుకుపోయి పెరాలిసిస్ వచ్చేసింది. ఉరితీసేముందు యిలాగే నవ్వుతారుట!

"ఆ సోఫాలోది గొంగళీ అయితే మడతపెట్టి లోపల పెట్టించు. చిన్నిగాడైతే యిద్దరు జవాన్లచేత లోపల గదిలోకి మోయించు. క్విక్" ఆయన నవ్వు సీరియల్‌లా వస్తూనే వుంది.

"రండమ్మా" అని రమ్మనకుండా వచ్చినావిడతో అని, "యింతకీ మనిద్దరికీ పెళ్లైపోయింది" అంటూ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

అప్పటికే పెరాలిసిస్ వచ్చిన నా ఒళ్ళు. పడిపోబోయింది - నాకు సవతి వచ్చిందని కాదు. యితన్ని కట్టుకొని యీావిడేం సుఖపడుతుందా అని.

"...అంచేత మనకి రింకిల్స్ వస్తాయన్న భయం అక్కర్లేదు...."

అమ్మయ్య. యిది డైటింగ్ లెక్చరన్నమాట.

ఆ వచ్చినావిడ నా వేపు తిరిగి నవ్వుతూ, "మీా గురించి చాలా చాలా విన్నాను" అంది.

"విన్నది చెడుపైతే అంతా నిజం" అన్నారాయన.

"మీా వారి మాటలు వింటే కథలు మీారు రాస్తారా, ఆయన రాస్తారా అనిపిస్తుంది" అందావిడ.

"ఇద్దరం కాదు. కుక్కపిల్ల రాస్తుంది" అనబోయి చిన్నగా నవ్వేను.

"ఇది ఇల్లేనా అని సందేహించకండి. ఇల్లనే అద్దె పుచ్చుకుంటున్నాడు యింటివాడు. బహుశా మేము రాకపూర్వం యిల్లేనేమో కూడా! అరె! యింకా నిల్చునే ఉన్నారా? ఆ కుర్చీలో కూర్చోకండి.... చీర చింపేస్తుంది. మిగతా దేనిలో ధూళి తక్కువ, ఖాళీ ఎక్కువ వుంటే దాన్లో కూర్చోండి...." ఆయన లెక్చరు సాగుతుండగానే, నేను ఓ

సోఫాలోవున్న పుస్తకాలు వగైరా సామాను గబగబా ఏరి టేబిలుమీద పారేసి ఆవిడకి ఖాళీ చేసేను.

సోఫాలో అంచున కూర్చుంది ఆవిడ.

అప్పుడు చూసేను ఆవిడ్ని తేలిగ్గా.

పట్టుచీర కట్టుకున్న పాలరాతి బొమ్మలా ఉంది.

అందం, ఐశ్వర్యం అన్నీ ఉన్న మనిషిలా ఉన్నా, అప్పుడే ఏదో అతి ముఖ్యమైన వస్తువుని పారేసుకున్న మనిషిలా వెలితిగానూ, గాభరాగానూ ఉంది.

"...మా కున్నంతమంది జవాన్లు మరెవ్వరికీ ఉండరు. అయినా మా ఆవిడ యిల్లు యిలాగే ఉంచుతుంది. ఇండియన్ ఆర్మీ అంతా ఈవిడ కిచ్చినా, పాకిస్తాన్ నుంచి దుమ్మూ, బర్మా నుంచి బూజు తెప్పించి దేశం నలుమూలలా జల్లిస్తుందే తప్ప లాభంలేదు..." మా వారి లెక్చరు వారపత్రిక సీరియల్ లాంటిది.

నిజం చెప్పొద్దూ! ఈ ఒక్క విషయంలో మాత్రం, మా వారితో ఏకీభవించక తప్పదు. ఎటొచ్చీ ఆయన లెక్చర్లు యిస్తారు. నేను యివ్వను అంతే.

మా పిల్లలందరికీ బట్టలు...పుస్తకాలు వగైరా పెట్టుకోవడానికి బీరువాలూ, అలమరలు, బట్టలు+జోళ్ళ స్టాండులు అవసరమైన వాటికంటె ఎక్కువే ఉన్నాయి. అయినా...

సోఫాల్లో పుస్తకాలు, కింద చెప్పులు.

కుర్చీల్లో పుస్తకాలు + బట్టలు, కింద చెప్పాలే. అప్పు డప్పుడు స్లెట్ లు, పెన్నులు ఎక్స్ట్రా.

మంచాలమీద పుస్తకాలు + యాష్ట్రేలు.

కింద మామూలే.

తలుపులమీద తువ్వాళ్ళు, బట్టలు.

పరుపుల కింద పాత ఉత్తరాలు, బట్టలషాపు కవర్లు.

ఇవిగాక ఇంటినిండా విసిరేసినట్టున్న విరిగిన బొమ్మలు, పాత డబ్బాలు, మూతలు, గాలిపోయిన బంతులు, ప్లాస్టిక్ పూసలు వగైరాలు మామూల్లోవి.

అసలు మా యింట్లో గనక ఎవరైనా పది నిముషాలు కదలకుండా నిల్చుంటే వాళ్ళ బుర్రమీద పుస్తకాలు పెట్టి, భుజాలకి బట్టలు తగిల్చేస్తారు. ఇంటికొచ్చిన ఎవరైనా మా యింటిని లాండ్రీ కమ్ చెప్పాల షాపు అనుకుంటే, వాళ్ళ తప్పేంలేదు.

మరి నువ్వేం చేస్తున్నావు? సర్దుకోకూడదా? అన్న సందేహం ఎవరికైనా రావచ్చు, సహజం కూడా. ఓసారి...

సోఫాలో వున్న పుస్తకాలన్నీ తీసి శుభ్రంగా అలమరలో సర్దేసిన ఐదు నిమిషాల్లో మా పెద్దవాడు వచ్చి "ఈ సోఫాలో పుస్తకాలేవీ?" అన్నాడు.

"నీ అలమరలో సర్దేశాను" అన్నాను గొప్పగా, థేంక్స్ చెప్తాడేమోనని.

"అబ్బబ్బ, నువ్వొకర్తివి యీ నీట్ నెస్ తో మమ్మల్ని

తినేస్తున్నావు. సగం చదివి, ఎవరో (ఫ్రెండువస్తే అలా వెళ్లేనో లేదో, మళ్ళీ వచ్చేసరికి మాయం అయిపోయేయి. ఎక్కడ పెట్టేసి వస్తువు అక్కడ ఉంచరు కదా. అసలే స్థైములేక చస్తూవుంటే మళ్ళీ ఈ పుస్తకాల వేట ఒకటి. నీకంత నీట్‌నెస్ కావాలనుకుంటే నాకో గది పారే. నా యిష్టమొచ్చినట్లు వేడుస్తాను" అని వాళ్ళ నాన్నకంటే ఎత్తు ఎగిరేడు.

"బావుందిరా నాయనా! మూడుగదుల ఇంటికి మూడు వందలు యిస్తున్న ఈ రోజుల్లో మనిషికొక గది యివ్వమంటే మీ నాన్న జీతం చాలదు. మరింక మనం పుస్తకాలే తినాలి" అందామనుకుని, "నెవర్ ఆర్గ్యూ విత్ ది చిల్డ్రెన్" అన్న మా వారి ఉపదేశం జ్ఞాపకం వచ్చి మానేశాను.

మరోనాడు... తలుపులమీద, పరుపులమీద ఉన్న బట్టలన్నీ తీసి ఉతికించి చక్కగా బీరువాలో సర్దేను, ఓ పక్క బితుకు బితుకు మంటూనే.

నా బితుకు అర్థరహితం కాదు. ఆ సాయంత్రం, "అమ్మా! ఈ తలుపుమీది నా తెల్ల చీరేది? మొన్న ఓ పూటే కట్టేను, ఇంకో పూట కడదామనుకున్నాను. ఆ కిటికీ మీది నా పేంటు ఏది? రామచంద్ర ప్రభో! అది యీవేళ సినీమాకి వేసుకుందామనుకుంటున్నాను. అన్నట్లు ఆ పరుపు కింది జాకెట్లు ఏవి? భగవాన్! ఈ అమ్మ కాదు కాని తినేస్తోంది. నాన్న జబ్బు ఈవిడకే అంటుకుంది ఈ మధ్య. నాన్నకైతే ఏదో తెలీదు. నీకూ తెలీదా? ఆ బట్టలు నిన్నేం చేశాయి?

పోనీ మేము వచ్చేవరకు ఆగకూడదూ! అమ్మా! తల్లీ! నీకు అందరం కలిసి విడి విడిగానూ, జమిలిగానూ దణ్ణం పెడతాము. మమ్మల్నిలా బతకనీ, దయచేసి మా పుస్తకాల ఊసుకీ, బట్టల జోలికీ రాకు" అని యిద్దరు ఆడ + యిద్దరు మొగ వెరశి నలుగురూ కోరస్‌గా కథకళి చేశారు.

వీళ్ళ చేత యిలా రోజూ తిట్లు తినడమా?

వారాసికో, పది రోజులకో మా వారి చేత చీవాట్లు తినడమా?

రెండోదే బావుంటుందనిపించింది.

మరింక ఆనాడే ఒట్టు పెట్టుకున్నాను. ఏవఁని? పీక పోయినా సరే, ప్రెసిడెంట్ ఆఫ్ ఇండియా మా యింటికి వచ్చినా సరే, ఇల్లు సర్దకూడదు, నేను తొందరపడి ఏ నిర్ణయం తీసుకోను. తీసుకుంటే మాత్రం తిరుగుండదు.

అంచేత మా యింటి సెటప్ కొన్ని సంవత్సరాలై అలాగే ఉంటోంది.

అన్నట్టు చెప్పటం మరిచిపోయేను. ఆ వచ్చినావిడ కొత్తగా వచ్చిన ఇన్‌కమ్‌టేక్స్ ఆఫీసరుగారి భార్యట. మా వారికి పుస్తకాల షాపులో పరిచయమై నా గురించి విని (బీనా దేవిగారి మొగుడుగాడ్ని నేనే అని మా వారన్నప్పుడు తెల్లబోయిందిట) నన్ను చూడ్డానికి వచ్చిందిట.

విచిత్రం. నన్నుకూడా చూడాలనుకునేవాళ్ళు ఉన్నారన్నమాట!

మధ్యలో ఎందుకోగాని కొంచెం వెనక్కి చేరబడిన ఆవిడ సైల్ గుచ్చుకోవటంతో మళ్ళీ ముందుకు జరిగింది.

"మా అమ్మాయి లిద్దరు మెడిసన్ చదువుతున్నారు" అన్నారాయన అదేదో ఘనకార్యం చేస్తున్నంత గర్వంగాను. అయితే ఆవిడకా సైల్ గుచ్చుకున్నందుకు కొంచెం ఎపొలజీ కూడా లేకపోలేదు ఆ గొంతుకలో.

అక్కడ కూర్చున్నానే కాని మనసంతా వంటింట్లో మాడిపోతున్న కూరమీదే ఉంది. అక్కడికీ మా పెద్దదానితో చెప్పేను కొంచెం చూడమని. కాని అది చూన్తూ ఊరుకుంటుం దని మాత్రం గ్రహించలేకపోయేను.

జీవితాన్ని నాటకంతో పోలిస్తే మా వారిది ఓవర్ యాక్షన్ అనే చెప్పాలి. నే నెప్పుడూ డైలాగులు మర్చి పోతాను. అంచేత నేను ఊరికే ఉత్సవ విగ్రహంలా కూర్చొ వడమే తప్ప ఎవరితోనైనా మాట్లాడ్డం మావారే. "కాఫీ తెస్తాను" అన్న మిషమీద లోపలికి వెళ్ళేను కూర ఏ స్టేజీలో వుందో చూడ్డానికి.

లోపలి గుమ్మంలో అడ్డేసింది మా చిన్నది. "అమ్మ చాలా మంచిదిట. ఆ సోఫాలో కుషన్ కిందున్న నా చీర తెచ్చిపెడుతుందిట" అంటూను.

"లాభం లేదు. నేను మంచిదాన్ని కాదు, ఆ సోఫాలో ఆవిడ కూర్చుంది. తప్పకో అవతల కూర ఎలా తగలబడిందో" అంటూ దాన్ని తప్పించుకొన్నాను.

“మరిలా? ఈవేళ ఫ్రెండ్సందరం ఒకే రకం చీరెలు కట్టుకుందామనుకున్నాం. ఛీ! ఛీ! ఈ ఇంట్లో అతిచిన్న సరదా కూడా తీరదు. ఆవిడ ఎప్పుడు వెళుతుందో ఏమిటో! ఇంక ఈవేళ నేను హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళినట్టే. ఐదు నిముషాలు ఆలస్యం అయితే మా అసిస్టెంటు అమ్మవారు పూనినట్లు గెంతుతాడు, చేతిలో వేప కొమ్మలే తక్కువ” అంటూ దాని గోల.

ఆ గోల దాటి రెండడుగులు వెయ్యలేదు. తోవలో తాటిచెట్టులా అడ్డంగా నిల్చున్నాడు మా సుపుత్రుడు. “మమ్మీ, మమ్మీ, నాన్న కుర్చీకిందున్న నా షూస్ తెచ్చి పెట్టేవంటే వచ్చే జన్మలో నా చర్మంతో నీకు షూస్ కుట్టిస్తాను. ఏమైనా మిగుల్తే సాక్సుకూడా కుట్టిస్తాను” అని గుమ్మాని కడ్డంగా రెండు చేతులూ పెట్టి నిల్చున్నాడు.

“లాభం లేదురా అబ్బీ! అంతకంటే దాని చీర తేవటమే కొంత సుళువేమో.. దయచేసి నన్నొదలండిరా, అవతల అంత మాడువాసన వస్తూంటే ఎవరూ కదలరేం? ఇప్పుడా కూర గనక మీ నాన్న తింటే నా చర్మంతో చేట చేసి మిమ్మల్నం దర్నీ చెరిగేస్తారు. తప్పుకోండిరా, జానపద సినిమాలో ద్వారం ద్వారం దగ్గరా రాక్షసుల్లాగా ఏమిట్రా మీరూ...” అని వాడ్ని విడిపించుకొని వంటింట్లోకి పరిగెత్తేను.

“మరైతే ఈ పూట యూనివర్సిటీ లేదు, ఏం లేదు. హాయిగా మార్నింగ్‌షోకి పోతాను” అంటున్న వాడి మాటలు వంటింట్లోకి వినిపిస్తున్నాయి.

మూతకట్లో ఏముందో తెలీలేదు. నల్లటి ముక్కలు మాత్రం పొగతో తేల్తున్నాయి. ఇంక నాకు ఎవర్ని తిట్టడానికీ టైమూ లేదు, ఓపికా లేదు. అంచేత గబ గబా కాఫీ కలిపి హాల్లోకి పరిగెత్తేను. ఆవిడ ఏమనుకుంటుందోనన్న ఆతృతతో. నా అదృష్టం కాఫీకి మూడో మనిషి లేకపోవడం. ప్రతి ఫస్టుకీ అరడజను కప్పులు కొన్నా వారం తిరిగేసరికి రెండింటికి చెవులు పోతాయి. మరో వారానికి మరో రెండు కప్పులు చెవుల్తో సహా పోతాయి—

నేను వెళ్ళేసరికి మా వారు, "ఏ మాట కా మాటే చెప్పుకోవాలి. మా ఆవిడ కుట్లు వగైరా చేతి పనులు బ్రహ్మాండంగా చేస్తుందండోయ్! షి ఈజ్ ఎ గుడ్ నీడిల్ ఉమన్" అంటున్నారు.

ఆ తరువాత ఆ మాటా ఈ మాటా మాట్లాడి ఆవిడ వెళ్ళిపోయింది. పోతూ పోతూ "మా యింటి కోసారి తప్పకుండా రండి" అని ఆహ్వానించింది.

మనింటి కొచ్చిన ఎవరైనా మనల్ని వాళ్ళింటికి రమ్మనటం ఫార్మాలిటీ. అంతమాత్రాన పిలిచేరు కదా అని అందరిళ్ళకీ వెళ్ళటం నాకంత నచ్చదు.

మా వారు మాత్రం, "పాపం ఆవిడంత అభిమానంగా పిలిస్తే వెళ్ళడానికి ఏడుస్తావేం? ఓ మంచీ లేదు మర్యాదా లేదు. ఎప్పుడూ గుళ్ళో లింగంలా అలా యింట్లోనే కూర్చుంటావు. కాస్త సోషల్ లైఫ్ అలవాటు చేసుకో" అని నన్ను

బైర్దేరదీసేరు. "ఆడపిల్లల్ని కూడా రమ్మను. పాపం, ఆవిడ చూస్తుంది" అని వాళ్ళని కూడా కదిపేరు. (మనలో మన మాట. మా వారికి ఆడవాళ్ళంటే అమిత గౌరవం. ఏ ఆడది పిల్చినా కాదన్లేరు.)

"రండి, రండి" అంటూ గుమ్మంలోనే పలకరించేడు అతను, అదే మొదటిసారి చూడ్డం అయినా ఎంతో పరిచయం వున్నవాడిలా.

వాళ్ళ డ్రాయింగురూంలో ఏది ఎక్కడ ఉండాలో అక్కడే ఉంది. ప్రతి వస్తువు అప్పుడు షోరూమ్‌నుంచి తెచ్చినంత కొత్తగా మెరుస్తున్నాయి. నడుస్తే మాసిపోతుందేమో అన్నట్టుగా నేలమీద కాశ్మీరు కార్పెట్.

షోకేస్‌నిండా రకరకాల బొమ్మలు. అవి చక్కగా సర్ది ఉన్నాయి.

ఫ్లవర్‌వాజ్‌లో వున్న పువ్వులు చెట్టున ఉన్నంత ఫ్రెష్‌గానూ ఉన్నాయి.

పావుగంట క్రితమే పెయింట్ చేసినంత తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి గోడలు.

మేమంతా కూర్చున్నాం, కుషన్లు ఎక్కడ నలిగిపోతాయేమో అన్న భయం భయంగా. ఈ లోపున ఆవిడకూడా లోపల్నించి వచ్చింది. "అబ్బో! బాబుకూడా వచ్చేడే" అంటూ మా లల్లూని అందుకోబోయింది. వాడు వెళ్ళలేదు కాని "అమ్మా! ఆవిడ గ్రీన్ శారీ బావుంది కదూ?" అన్నాడు.

వాళ్ళిద్దరూ తెల్లబోయేరు.

వాడు నన్ను 'అమ్మా' అని, మా వారిని 'నాన్నా' అని అంటాడు.

“వాడికి మొన్ననే రెండు వెళ్ళేయి. యింట్లో పిల్లల కంపెనీ లేకపోవడంవల్ల అన్నీ పెద్దవాళ్ళ మాటలే వచ్చేస్తున్నాయి, తన తోటి పిల్లల్తో వాడు ఏజ్ గేప్ ఫీలౌతాడు,” అన్నారు మా వారు గర్వంగా.

“నా దగ్గరికి రావోయ్,” అంటూ ఎత్తుకున్న అతని చేతిని వీడు కొంచెంసేపు పట్టుకొని “ఈ వాచీ హెచ్. ఎం. టి. దా?” అన్నాడు.

అతను మళ్ళీ తెల్లబోయేడు.

“ఒకసారి 'కీ' యివ్వనా?” అంటున్న వాడికతను ఆ వాచీ తీసి యిచ్చి మాతో మాట్లాడుతున్నాడు.

యీలోగా ఆవిడ కాఫీలు, బిస్కట్లు తెచ్చింది. నాకు మా లల్లూని అతని దగ్గర్నుంచి తీసేసుకోవాలన్న కోరికని మొహమాటం ఆపేసింది. వాడప్పటికే ఆ వాచీకి 'కీ' యిచ్చేసి స్ట్రిప్ పీకేస్తున్నాడు. అతను నవ్వుతున్నాడే తప్ప తీసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యడంలేదు.

వాడు ఆ వాచీ ఒకచేత్తో పట్టుకొనే అతని వొళ్ళోంచి దిగి “నాన్నా యాష్ ఇందులో వెయ్యి” అంటూ ఒక ఖరీదైన యాష్‌ట్రే తెచ్చి మా పక్కన పెట్టేడు.

వాడు ఆ యాష్‌ట్రేని కింద పడెయ్యనందుకు నేను, నా కూతుళ్ళు వెయ్యి దేవుళ్ళకి దండం పెట్టేం.

"మీ వాడు అద్వైతం కూడ మాట్లాడేటట్లున్నాడు" అన్నాడాయన లల్లూని పిలుస్తూ.

"విశిష్టాద్వైతం కూడా" అంటూ మా వారు నవ్వుతూ ఆవిడ తెచ్చిన ట్రేలోంచి ఓ కప్పు తీసుకున్నారు.

కప్పులు చైనావి కాబోలు బహు ఖరీదుగా కనిపిస్తున్నాయి.

ఆవిడ నాకు కాఫీ అందిస్తూ "నీకేం కావాలోయ్? పాలా? హార్లిక్సా?" అంది లల్లూని చూస్తూ.

"స్ట్రాంగ్ కాఫీ," అని డిక్లేర్ చేసి, అందీ అందని ఆవిడ ట్రేలోంచి ఒక కప్పు లాగేడు వాడు.

కాఫీ ఆవిడ తెల్లని సిల్కు చీరమీదా, కప్పు నేలనీ, వాడి వీపుమీద దెబ్బ ఒక్కసారే పడ్డాయి.

"ఏమైనా వీడికి ముద్దు తెగ ఎక్కువై పోయింది. భస్మాసురుడిలా తయారౌతున్నాడు" అంటూ మళ్ళీ ఎత్తిన మా పెద్దమ్మాయి చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుంది ఆవిడ.

రాబోతున్న ఏడుపును నోటితోనే బిగబట్టేడు లల్లూ. కాని అది కళ్ళల్లోంచి కారుతోంది. ఆపిన దుఃఖానికి బుగ్గలు ఎరుపెక్కి, గుండెల్లోనే రాని ఎక్కిళ్ళుగా మారిపోయింది. ఆవిడ గబుక్కున్న మా అమ్మాయి చెయ్యి వదిలి వాణ్ణి తన వాడ్ని తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

మాకేం చెయ్యాలో తోచక బిక్కమొహం వేసు కూర్చున్నాం.

"సారీ సర్. వుయ్ ఆర్ ఎక్స్‌ట్రీమ్‌లీ సారీ," అన్నారు మావారే.

అతను ఏం అన్లేదు.

మరో పది నిముషాలకి మా లల్లూ, ఆవిడ నవ్వుతూ యింట్లోంచి వచ్చేరు, "ఐ లవ్ యూ" అంటున్నాడు వాడు ఆవిడ మొహంలో మొహంపెట్టి.

"ఆ మీా వాడు మంచి రొమాంటిక్ ఫిగరౌతాడు పెద్దయ్యాక," అని నవ్వుతూ వాడ్ని అందించింది ఆవిడ.

పదకొండో నిముషంలో బతుకు జీవుడా అనుకుంటూ లేచేం మేము.

మర్నాడు పొద్దున్నే వచ్చిన అతన్ని మేము గిల్టీగానే రిసీవ్ చేసుకున్నాం. ఎన్నడూ లేనిది మా వారు కూడా ఫ్రీగా ఉండలేకపోయేరు. మా డ్రాయింగురూం అలవాటు ప్రకారం విజయవాడ ప్లాట్‌ఫారంలాగే ఉంది. నిన్నటివాళ్ళ ఇల్లు జ్ఞాపకం వచ్చిన నేను సిగ్గుతో తలెత్తలేకపోయాను.

అతను మాత్రం చాలా హుషారుగా మాట్లాడేస్తు న్నాడు. మధ్యలో మాత్రం తను కూర్చున్న కుర్చీలోంచి ఓ చిన్న బ్లేడుముక్క తీసి అతి భద్రంగా తీసికెళ్ళి కిటికీలోంచి విసి రేసి మళ్ళీ కూర్చున్నాడు.

అప్పుడు మా వారు నా వేపు చూసిన చూపుకి ఏ

మాత్రం పవరున్నా, నేను భస్మం అయిపోయి బూడిదకూడా మిగిలేదికాదు.

"మీరేం అనుకోకండి. మా ఇల్లు యింతే. వుయ్ ఆర్ హెల్ప్‌లెస్" అన్నాను సగం సిగ్గుతో.

అతను వీక్‌గా నవ్వేడు. నవ్వి "ఐ లవ్ అండ్ లైక్ దిస్ డిసార్డర్లీనెస్. ఎందుకో తెలుసా? మా యింట్లో నేను టేబులుమీద పెన్ను పెడితే అది ఎన్నేళ్ళు గడిచినా అక్కడే వుంటుంది నాకు విసుగొచ్చి తియ్యాలే తప్ప అరంగుళం కదలదు. పెట్టిన పుస్తకం పెట్టినట్లే ఉంటుంది. కనీసం అట్టయినా చిరగదు. టేబులు క్లాతులు నలగవు. అంత నీట్‌నెస్ భరించగలనంటారా?" అంటున్న అతని గొంతుకలో జీర మాకు స్పష్టంగా వినిపించింది. అంతలోనే సర్దుకుని "మీ లల్లూని మాకు యిచ్చేకూడదూ" అని, "ఏవోయ్! మా యింటికొస్తావా" అంటూ వాడ్ని పైకెగరేశేడు.

"కంటే ఖర్మం గాని పెంచుకుంటే ప్రారబ్ధం అని వీడెందుకు మీకూ. నిక్షేపంలాంటి మీ పిల్లలు...." అంటున్న నన్ను ఆపి "లేరు" అని పూర్తిచేసేడు తలదించుకొని. ★